

tet til mig, skal jeg paapege to bestemte Retninger, hvor der efter vor Mening er begaaet Grundlovsbrud, handlet i Strid med Grundloven. Det Første er ved at sælde en Dom, som Grundloven har sat bestemte Myndigheder til at sælde. Det Andet er, hvad jeg ogsaa bestemt har paapeget, at man underkender den Magtstilling, som Grundloven har givet Landsthinget. (Munterhed.) Hver Gang det nævnes, bliver det gjort latterligt, men det er og bliver et Brud paa Grundloven. De talde det for Brud paa Grundloven, mine Herrer! naar man ikke staar med Hatten i Haanden for enhver Rettighed, som Grundloven hjemler Dem og Deres; men de andre Statsmyndigheders Rettigheder træde de under Fødder, uden at det skal betragtes som Brud paa Grundloven. Det synes bestandig, som om vore Udtalelser ere latterlige i de Herrer's Øren; man jeg kan citere en Udtalelse af en af deres egne Mænd, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (E. Hage). Han har selv høvdet, at den Handling, som Folkethinget begif ved at standse Finantslovens videre Behandling, hverken havde Hjemmel i dansk Statsret eller i noget andet Lands Statsret. Naar en af deres egne ledende Mænd har erkjendt om denne Handling, at den ligger udenfor Grundloven, da kan Statsstyrelsen heller ikke holde sig indenfor Grundloven. Naar de Herrer selv have sat Statsstyrelsesmaskineriet udenfor Grundloven, saa kunne de ikke bebrejde Regeringen eller os Andre, at vi ere nødte til at tage Stilling, hvor de have sat os. Efter Grundloven kan Statsstyrelsen ikke gaa sin regelmæssige Gang, naar en af de tre Lovgivningsmyndigheder nægter sin Medvirkning, denne begaar Grundlovsbrudet og har Ansvaret for, at de Andre ere nødte til at tage Stillingen, saaledes som den er givet. Jeg har en Gang brugt det Billede om Folkethinget, at det var det ene Hjul under Statsvognen, som vilde regjere hele Vognen; naar Folkethingshjulet gaar over Grøften, saa er Vognen naturligvis nødte til at gaa med; men saa have de Herrer Ansvaret for, at vi befinde os paa den anden Side af Grøften. Endydermere vil jeg sige, at det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) synes at have lært af det ærede Medlem fra Leire at komme med dristige Paastande. Han sagde, at ingen af os turde vedkjende os, at vi ansaa den kongelige Resolution for grundlovmæssig. Jeg vil sige, at det er en Handling, som vi under de nuværende Forhold ikke alene finde berettiget, men ogsaa nødvendig. Vi sige ikke, om hverken Regeringen eller Hans

Majestæet Kongen have været i eller udenfor Grundloven, men vi vil sige, at det foretagne Skridt er Konsekvensen af den Handling, Folkethinget har gjort, og som har ført udenfor Grundloven. Naar man siger, at vi aldrig fremføre Bevis for, hvad vi hævde her, da vil jeg bringe i Erindring, hvad jeg for længe siden har udtalt offentlig og har set optaget i Blade. Jeg for mit Vedkommende hævder, at jeg anser Finantsstyrelsens Ordning ved kongelig Resolution som det under de nuværende Forhold eneste Korrekte. Dette er min Anskuelse. Men naar jeg ikke vil opræde her i Salen og udtale en Dom over denne Handling, da kunne de Herrer vel forstaa, at vi i samme Dieblis, vi angribe Andres Forsøg paa at gøre Folkethinget til Dømmer om den statsretlige og juridiske Berettigelse af denne Handling, saa ikke selv ville gøre os skyldige i det samme indenfor Thingets Vægge. Dette synes saa naturligt, at det ærede Medlem fra Middelfart med de Landsmænd, han har, maa i det Mindste kunne forstaa det selv om Andre ikke kunne forstaa det.

Mein: Jeg skal være meget enig med den ærede Ordfører i at beklage, at der ikke er gennemført en Ministeransvarlighedslov for Rigsretten. Jeg skal imidlertid minde om, at man ikke kan kaste Skylden herfor udelukkende paa det faaafaldte Højreparti. Der var en Tid for nogle Aar tilbage, hvor der virkelig blev gjort et Forsøg paa at gennemføre en Ministeransvarlighedslov. Sagen blev fremmet ikke saa ganske kort i et Udvalg, der var nedsat, og hvoraf jeg selv var Medlem. Hvorfor Forslaget ikke blev gennemført, skal jeg ikke udtale mig om; jeg beklager kun, at man den Gang ikke fik Sagen gennemført. (En Stemme: Det var Conseilspresidentens Skyld!) Nei, det var ikke Conseilspresidentens Skyld. Jeg erkjender, at det er unaturligt, at der ikke i en særlig Lov gives Regler for, hvorledes der skal forholdes i Henseende til Ministrenes Ansvar, idet jeg nemlig er af den Overbevisning, at de almindelige kriminalistiske Regler ikke passe lige overfor Spørgsmaal om Ministrenes Ansvarlighed. Ministrene have i Følge deres særlige Stilling Pligter af anden Art og kunne paadrage sig Ansvar under andre Forudsætninger og Betingelser end andre, ikke blot Borgere, men ogsaa Embedsmænd. Men naaget jeg saaledes beklager, at man ikke har faaet en Ministeransvarlighedslov, som Grundloven jo bestemmer, at der skal gives, saa kan jeg dog ikke i Tavshed høre paa, hvad der saaledes gjentagne Gange